

Stwerty wjazor.

Alle ta sama žwala, kotraž běšcho jich zołn sroschika, swignu Robinsona a hupławi jogo na bróg a wostawi jogo na pěsku lažezego. Běšcho pak jogo tak možne na bróg huschižnuła, až běšcho že s głowu wo kámeń derik. Taka bol s buži jogo se žmirt-nego spańa. Ako won nenažejuzy hupyta, až jo pschi kraju, wese schytno swoje mozy a hulěse na buche a wosta chylu lažezy.

Šdyž pon hokoło že glědašcho, nemižescho niz wězej wot kózi, wot zołna a wot swojich towarischow. Šcho běšcho morjo požerało. Won sam jano běšcho žywy wostał, won sam běšcho humožony. Š wjažekoscju a se žekom sa humoženie swignu stykńonej ruze k něbju a se kdsami žekowašcho že Bogu, kenz běšcho jogo tak žiwne humogł. Ako předna wjažekoscž běšcho sajščła, sachopi že pomyšliš, žo jo a zo s nim dalej bužo; glědašcho hokoło že, ale tudy něbšcho niz něžli guscžina a něplodne dřewa. Somu že niži niz nepokasa, zož by sjawiko, až how luže bydle. To běšcho sa nogo tšchašchwa myšl, až dej tudy zaš žyweńa samotny bydlisč; ale tak že jomu kóšy na głowe swigachu, ako dalej že pomyšli, až mogli tudy žiwe tergate swěreta abo žiwe luže bydlisč, psched kotrymiž že něby niži sata-wisč a hoborasč mogł. A s tšchachom psched takimi grosnymi stworbami nedowažy